

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΤΗΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ (Β' ΜΕΡΟΣ)

Μετά από τό Βέλικο Τέρνοβο περάσαμε από την **Βράτσα**, όπου εϋρίσκεται ή Ίερά Μητρόπολις Βράτσης, στην όποία εἶναι Μητροπολίτης ό Σεβασμιώτατος κ. Καλλίνικος -φίλος στενός καί άγαπημένος τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδούλου. Ἡ πόλη τῆς Βράτσας απέχει 116 χιλιόμετρα από την Σόφια καί ἔχει πληθυσμό 60.500 κατοίκους. Εἶναι μία ἐξίσου ιστορική παλαιά θρακική πόλη, μέ πολλά μνημεῖα καί ἀρχαιότητες. Κατά τούς Ρωμαϊκοῦς χρόνους ή πόλη τῆς Βράτσας ὀνομαζόταν **Βάλβη** (=βαλβίς, θυρίς), λόγω τοῦ στενοῦ περάσματος στην κεντρική θύρα τῆς πόλεως, από την όποία ἔπρεπε νά περάσει ὅποιος ἐπιθυμοῦσε νά εἰσέλθῃ στην πόλη-κάστρο μέ την λαμπρή ιστορία.

Συνεχίζοντας τή διαδρομή μας, φθάσαμε στην πόλη **Μοντάνα**. Ἐδῶ ἔχει την ἔδρα της ή Ίερά Μητρόπολις Βιδινίου, στην όποία Μητροπολίτης εἶναι ό Σεβασμιώτατος κ. Δομετιανός. Τύχαμε λαμπρῆς ὑποδοχῆς από τόν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Βελίκης κ. Σιώνιο (διότι ό Μητροπολίτης Βιδινίου ἀπουσίαζε στην Σόφια, σέ Συνεδρίαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου) καί από πλήθος ἱερέων καί πιστῶν, στόν Ἱερό Ναό τῶν Ἀγίων Κυρίλλου καί Μεθοδίου.

Στήν πόλη Μοντάνα παραμείναμε δύο ἡμέρες.

Ἡ πόλη αὐτή, τῶν 44.000 κατοίκων, εἶναι τό διοικητικό κέντρο τῆς ὁμώνυμης ἐπαρχίας Μοντάνα, εϋρίσκεται 30 χιλιόμετρα ἀνατολικά από τά σύνορα τῆς Βουλγαρίας μέ την Σερβία καί εἶναι κτισμένη στίς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Ogosta. Κατοικήθηκε από Ρωμαίους, Σλάβους, Ἑλληνες, Θράκες, Τούρκους, Οὔννους, Γότθους, καί από Ἀραβες –ἐξ Ἀνατολῶν.

Ὅταν -στά πρό Χριστοῦ χρόνια- εἶχαν ἐγκατασταθεῖ στην Μοντάνα Ἑλληνες εἰδωλοάτρες μετέφεραν ἐκεῖ το πνεῦμα τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ καί πολιτισμοῦ καί ή πόλη εἶχε ὡς προστάτες τῆς τήν Ἀρτεμη καί τόν Ἀπόλλωνα.

Τό χρονικό διάστημα πού βρισκόμασταν στην Μοντάνα ἐπισκεφθήκαμε την Ίερά Γυναικεῖα Κοινοβιακή Μονή τῶν Ἀγίων Κυρίλλου καί Μεθοδίου – Κλεισούρσκι. Ἐνα ἐξαιρετικό μοναστήρι, κτισμένο σέ μία ὑπέροχη, μαγευτική τοποθεσία, όπου στό κέντρο τῆς -πάνω σε λοφίσκο- δέσποζε τό Καθολικό της Μονῆς. Στήν Μονή αὐτή ἐγκαταβιώνουν ὀκτώ μοναχές, μαζί μέ την ἡγουμένη τούς Ταῖσια. Μᾶς ὑποδέχθηκαν θερμά καί ή ἡγουμένη μᾶς ξενάγησε στό μικρό μουσεῖο τῆς Μονῆς, στό ἀγιογραφεῖο καί στά παρεκκλήσια. Θαυμάσαμε τήν πνευματικότητα τῆς συνοδείας, τήν καθαριότητα τῶν χώρων, τήν τάξη, τήν εὐπρέπεια, τούς κήπους, τά ἄνθη. Τό μοναστήρι αὐτό εἶναι γνωστό καί ὡς ή μονή τῆς Κλεισούρας καί εἶναι ἕνα από τά 4 μεγαλύτερα μοναστήρια σέ ὁλόκληρη τήν Βουλγαρία. Ἰδρύθηκε τό 1240. Ἀρχικά, ἦταν ἀνδρῶα Μονή καί καταστράφηκε ἐπανειλημμένως από τούς Ὀθωμανούς Τούρκους. Τό 1862 οἱ Τοῦρκοι ἔκαψαν ὁλοσχερῶς –γιά μίαν ἀκόμη φορά- τό μοναστήρι καί ἐφόνευσαν ὅλους τους πατέρες, μαζί μέ τούς προσκυνητές καί φιλοξενουμένους τῆς Μονῆς. Ξανακτίστηκε τό 1869 καί ό κυρίως ναός ἐγκαινιάστηκε τό 1891. Τό 2008 ἐγκαταστάθηκε ή νέα γυναικεῖα συνοδεία καί ξεκίνησε τόν ἐξωραϊσμό καί τήν ἀνακαίνιση-ἀναστήλωση τῆς Μονῆς. Θαυμάσαμε τό ὑπέροχο μικρό μουσεῖο της μέ τά ὑπέροχα ἄμφια, τά θυμιατά, τά καντήλια, τίς

εἰκόνες, τὰ εὐαγγέλια -μεταξύ των ὁποίων ἦταν καί ἕνα ἑλληνικό παλαιό Ἱερό Ἀντιμήνσιο τοῦ 1700. Ἐπαινέσαμε τήν καθηγουμένη Ταῖσία γιά τό ὑπέροχο ἔργο, τό δικό της καί τῶν μοναζουσῶν.

Τήν ἴδια ἡμέρα τό μεσημέρι, γευματίσαμε μαζί μέ μέλη τῆς Κυβέρνησης τῆς Βουλγαρίας, τῆς Τουριστικῆς Ἀστυνομίας, καθώς καί μέ ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καί λαϊκοὺς ἀπό τήν πόλη Μοντάνα. Τό γεῦμα μᾶς παρετέθη σέ μία ὑπέροχη τοποθεσία δίπλα στήν λίμνη Ogošta (=Αὐγούστα), ἡ ὁποία εὐρίσκεται στά βορειοδυτικά τῆς χώρας καί ἔχει 5 χιλιόμετρα μᾶκρος καί 1 χιλιόμετρο πλάτος. Εἶναι ἡ δεύτερη μεγαλύτερη τεχνητή λίμνη στή Βουλγαρία -καί σέ ὅλα τὰ Βαλκάνια, καί εἶναι μία ἀπό τίς μεγαλύτερες λίμνες τῆς Εὐρώπης. Ἐκεῖ φάγαμε ψάρια ἀπό τήν λίμνη, τὰ ὁποῖα εἶναι σχεδόν τὰ ἴδια μέ τό ψάρι γουλιανός πού ἔχουμε στήν Ἀγία Γῆ (στήν Τιβεριάδα καί στόν Ἰορδάνη ποταμό). Ἡ διαφορά τούς εἶναι ὅτι στήν ραχοκοκαλιά τῶν ψαριῶν δέν εἶναι ἀποτυπωμένη ἡ Βάπτισις τοῦ Κυρίου μας, ὅπως συμβαίνει -θαυματουργικά- ἐδῶ στοὺς Ἁγίους Τόπους.

Ἡ τοποθεσία στή λίμνη ἦταν μαγευτική. Οἱ δέ ἐκπρόσωποι τῆς Κυβερνήσεως, τῆς Ἀστυνομίας καί τοῦ Δημάρχου τῆς Μοντάνας μᾶς ἔδειξαν πολλή ἀγάπη, μεγάλο σεβασμό καί ἐκτίμηση. Κυρίως ὅμως, μᾶς ἐξέφρασαν τήν εὐγνωμοσύνη τους πρὸς τόν Μακαριώτατο Πατριάρχη Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλο Γ΄ καί πρὸς τήν Ἱερά Σύνοδο, γιά τήν ἀνεκτίμητη εὐκαιρία καί εὐλογία -τῆς προσκύνησης τοῦ Τιμίου Ξύλου- πού τούς δόθηκε. Δέν εἶχαν λόγια καί πράξεις, γιά νά ἐκφράσουν τήν χαρά τους καί τίς εὐχαριστίες τους. Ἡ δέ Τουριστική Ἀστυνομία καί τό περιπολικό ἦταν συνεχῶς μαζί μας ἀπό τόν ἐρχομό μας στό ἀεροδρόμιο τῆς Σόφιας, μέχρι τήν ἀναχώρησή μας γιά τήν Ἀγία Γῆ.

Ἀπό ὅπου καί ἂν περνούσαμε, νέκρωναν οἱ δρόμοι, ἀπό τήν Ἀστυνομία καί παντοῦ ἡ ὑποδοχή τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης τοῦ Τιμίου Ξύλου ἦταν ὑποδοχή ἀρχηγοῦ κράτους. Μέ ροδοπέταλα νά ραίνουν τήν Ἱερά Εἰκόνα, μέ κόκκινους διαδρόμους, μέ συνοδεία τήν φιλαρμονική τοῦ κάθε δήμου, μέ τίς γυναῖκες καί τὰ κορίτσια κάθε πόλης νά φοροῦν τίς παραδοσιακές στολές τους, μέ τίς καμπάνες νά κτυποῦν χαρμόсуна καί πλῆθος κλήρου καί λαοῦ νά ὑποδέχεται, νά παρακολουθῇ καί νά συνοδεύῃ.

Μᾶς τσάκιζε ἡ συγκίνηση, μέ τόν π. Ἰουστίνο καί ἐμένα, θαυμάζοντας τήν ἀνταπόκριση τοῦ κόσμου, ὅχι μόνον τῶν πιστῶν ἀλλά καί αὐτῶν ἀκόμα τῶν ἀδιαφόρων καί ἀθέων, διότι τό καθεστῶς γιά χρόνια πολλά εἶχε πλάσει μιά κοινωνία φοβίας καί ἀθείας, ἀφοῦ κατέκαψαν καί κατέστρεψαν καθετί χριστιανικό καί ὀρθόδοξο. Ἡ μανία τῶν ἀθέων τότε ξύλωσε ἀκόμα καί τὰ θεμέλια των μοναστηριῶν καί ναῶν, ἔτσι ὥστε τίποτα νά μήν θυμίζῃ τόν Χριστόν καί Κύριόν μας. Ὅμως ἡ κρυφή καί ἄσβεστη πίστις καί ἐλπίδα ἀναζωπύρωσε καί φούντωσε καί πάλι τήν φλόγα γιά τόν θεό καί τήν Ὁρθοδοξία – Ὁρθοπραξία. Ἡ παρουσία μᾶς ἐδῶ -ἀπό τὰ Ἱεροσόλυμα μέ τό Τίμιο Ξύλο- ἦταν γι' αὐτοὺς πραγματικά, ἕνα θεῖο δῶρο.

Τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας ἐπισκεφθῆκαμε ἕνα ἄλλο ὑπέροχο μοναστήρι, τήν ἀνδρῶα Μονή τοῦ Τιμίου Προδρόμου (Lorushna Monastery), ἡ ὁποία εὐρίσκεται στήν πλευρά τῶν δυτικῶν βαλκανικῶν βουνῶν, στήν ἐπαρχία τῆς Μοντάνα. Ἠγούμενος καί ἀνακαινιστῆς τῆς Μονῆς εἶναι ὁ θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Βελίκης κ. Σιώνιος, ὁ ὁποῖος -μέ ἕναν μόνον μοναχό- ἀνέλαβε τήν ἀναστήλωση τῆς Μονῆς. Ἐπιτελεῖ ἕνα τεράστιο ἔργο στήν Μονή, πνευματικό, κοινωνικό καί ἀναστηλωτικό.

Καί αυτό τό μοναστήρι, όπως όλα άλλωστε, εύρίσκεται σέ μία μαγευτική καταπράσινη τοποθεσία δίπλα στήν πλευρά τοῦ βουνοῦ καί τοῦ δάσους. Ἡ μονή κτίστηκε μεταξύ 12^{ου} καί 14^{ου} αἰῶνος. Τόν 18^ο-19^ο αἰῶνα στήν Μονή αὐτή στεγαζόταν καί Ἐκκλησιαστική Σχολή. Τό καθολικό τῆς Μονῆς καταστράφηκε ἀπό ἐπιδρομεῖς ἀρκετές φορές καί τελευταία φορά ξαναχτίστηκε τό 1850-1853. Εἶναι ἕνας ὑπέροχος μεγαλοπρεπής ναός -Βασιλική μετά τρούλου- μέ πολλά γοτθικά στοιχεῖα, ἐμπνευσμένος ἀπό τό λαμπρό μοναστήρι τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τῆς Ρίλας, (Rilski Manastir) ἀφιερωμένος στόν Τίμιο Πρόδρομο μέ δύο παρεκκλήσια ἐντός, ἀφιερωμένα στούς Ἁγίους Ἀναργύρους Κοσμά καί Δαμιανό. Πολύ φιλόξενος ὁ Ἐπίσκοπος, ἡγούμενος καί κτίτωρ τῆς Μονῆς, ὁ Θεοφιλέστατος κ. Σιώνιος. Σέ κάθε μας βῆμα μέ τόν Τίμιο Σταυρό στήν ἐπαρχία τῆς Μοντάνα, ἀλλά καί ἄλλοῦ, ἦταν δίπλα μας. Ἀξέχαστη θά μᾶς μείνει ἡ ἀγάπη του, καί ἡ καλοκαρδία του.

Τήν ἐπόμενη ἡμέρα μᾶς περίμενε ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Βασίλειος στή Μονή του. Εἶναι ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς Τσιπρόβτσι (Chiprovtsi Monastery). Μία πολύ μικρή συνοδεία σέ ἕνα ἄλλοτε λαμπρό μοναστήρι τοῦ 10^{ου} αἰῶνος, τό ὁποῖο εἶναι ἀφιερωμένο στόν Ἅγιο Ἰωάννη τῆς Ρίλας. Ἡ Μονή καταστράφηκε 7-8 φορές καί τελευταία φορά ἀναστηλώθηκε τό 1829. Τό μεγάλο καμπαναριό τῆς Μονῆς ἔχει καί παρεκκλήσι ἐντός του, καθώς καί ὁμαδικό τάφο-ὀστεοφυλακιο μέ πλῆθος λειψάνων μοναχῶν, οἱ ὁποῖοι μαρτύρησαν ἐκεῖ ἀπό τίς ἐπιδρομές τῶν Ὀθωμανῶν Τούρκων.

Ἐπόμενος σταθμός μας μέ τήν εἰκόνα τοῦ Τιμίου Ξύλου γιά τήν προσκύνηση, ἦταν ἡ πόλη **Βίντιν (Βιδίνιον)**, ἡ ὁποία εύρίσκεται στό βορειοδυτικό ἄκρο τῆς Βουλγαρίας, στίς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Δούναβη καί τήν ἀποκαλοῦν «ἡ Βόρεια Πύλη τῆς Βουλγαρίας». Ἡ πόλη, ἡ ὁποία ἀπέχει ἐλάχιστα ἀπό τά σύνορα τῆς Βουλγαρίας μέ τή Σερβία καί τή Ρουμανία καί εἶναι μία πόλη 48.000 κατοίκων.

Τό Βίντιν, ἡ παραποτάμια αὐτή πόλη, πρωτοκατοικήθηκε ἀπό Κέλτες, κατόπιν ἀπό Ρωμαίους. Κατά τήν ρωμαϊκή ἐποχή ὀνομαζόταν Μπονόνια. Στή συνέχεια καταστράφηκε ἀπό ἐπιδρομές τῶν Ἀβάρων (=νομαδικός λαός τῆς Εὐρασίας, οἱ ὁποῖοι μιλοῦσαν τήν ἴδια γλῶσσα μέ τούς Οὐννους) καί ἀργότερα κατοικήθηκε ἀπό σλαβικές φυλές.

Τήν ἐποχή τοῦ μεσαιωνικοῦ βουλγαρικοῦ κράτους ἦταν γνωστή ὡς *Μπάντιν* (ὡς τίς ἀρχές τοῦ 11ου αι.) καί *Μπντίν* (μετά ἀπό αὐτό). Ἀπό τόν Μεσαίωνα καί μετά, διατηροῦσε ἕδρα ἐπισκόπου. Τήν πόλη αὐτήν πολιόρκησε καί κατέλαβε τό 1003 ὁ Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος.

Δεινοπάθησε τό Βίντιν κατά τήν Ὀθωμανική κατάκτηση, καί κατόπιν ἀπό τούς Οὐγγρους. Μέ τήν εἴσοδο τῶν Οὐγγρικῶν στρατευμάτων (τό 1365) ἀκολούθησε ἡ ἄφιξη τῶν Φραγκισκανῶν μοναχῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπιδόθηκαν φανατικά στόν ἀναβαπτισμό τῶν κατοίκων, ὥστε νά ἐπιτευχθῇ ἡ πλήρης ἀφομοίωση τοῦ κρατιδίου στήν παπική Οὐγγαρία.

Καί πάλι ἡ πόλη τοῦ Βιδινίου ἔπεσε κάτω ἀπό τόν Ὀθωμανικό Τουρκικό ζυγό μέχρι τόν Σέρβο-Βουλγαρικό πόλεμο τοῦ 1885, ὅποτε ἡ πόλη πολιορκήθηκε ἀπό τόν Σερβικό στρατό, ἀλλά νικηφόρα τήν κατέλαβαν καί πάλι οἱ Βούλγαροι.

Οἱ ἀρχαιότητες τῆς πόλης εἶναι ἡ μνήμη της καί τό ἔμβλημά της. Τά πολιτιστικά μνημεῖα της εἶναι πάνω ἀπό 100.

Ὅταν φθάσαμε στό Βίντιν, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βιδινίου κ.

Δομετιανός, -στήν Μητρόπολη τοῦ ὁποίου ἀνήκει ἡ πόλη-, ἀπουσίαζε στή Σόφια, σέ συνεδρίαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ὡστόσο, μᾶς ἐπιφυλάχθηκε λαμπρή ὑποδοχή στόν Καθεδρικό Ναό τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἀπό τόν Πανοσιολογιώτατο Ἀρχιμανδρίτη π. Πολύκαρπο -πτυχιοῦχο θεολόγο τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης- ὁ ὁποῖος εἶναι προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, καί ἀπό πλῆθος Ἀρχιμανδριτῶν, Ἱερέων, Ἱεροδιακόνων καί πιστῶν. Τήν ἐπόμενη ἡμέρα λειτουργήσαμε στόν Καθεδρικό αὐτόν Ναό, (ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ δεύτερος μεγαλύτερος Ναός στή Βουλγαρία μετὰ ἀπό τόν Ναό τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Νιέφσκι), μαζί μέ τόν Πρωτοσύγκελλο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βιδινίου, Πανοσιολογιώτατο Ἀρχιμανδρίτη π. Ἀνθιμο.

Ἐπισκεφθήκαμε τά κτίρια τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, εἶδαμε τόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, τόν Ἱερό Ναό τῆς Ἁγίας Σκέπης (καί οἱ δύο ναοί εἶναι τοῦ 17^{ου} αἰῶνος), τό σῆμα κατατεθέν τῆς πόλης –τό μεσαιωνικό ὄχυρό-κάστρο Baba Vida Castle, τό τζαμί-βιβλιοθήκη-μαυσωλεῖο τοῦ πασᾶ Ὄσμᾶν Πασβάντογλου, τό φρούριο Καλέτο (=κάστρο) (Belogradchik Fortress – Kaleto), τήν Ἑβραϊκή Συναγωγή τοῦ 1894 -ἡ ὁποία ἐρημώθηκε μέ τήν μετανάστευση τῶν Ἑβραίων πίσω στό κράτος τοῦ Ἰσραήλ, (εἶναι ἓνα ὑπέροχο κτίριο πού θυμίζει περισσότερο ἐκκλησία-βασιλική, παρά συναγωγή).

Ἐπίσης ἐπισκεφθήκαμε Ὁρθόδοξα μοναστήρια τῆς περιοχῆς Βιδινίου καί τύχαμε σπουδαίας φιλοξενίας ἀπό ὅλους τοὺς Πατέρες. Στήν πόλη τοῦ Βίντιν συναντηθήκαμε μέ τόν Νομάρχη τῆς ἐπαρχίας, καθώς καί μέ τόν Δήμαρχο τῆς πόλης, κ. Γεώργιο Γεωργώφ -ἓνα νέο παιδί 33 ἐτῶν μέ οἰκογένεια, τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος ἔχει ἐπισκεφθεῖ τήν Ἁγία Γῆ καί ἔχει καταενθουσιαστεῖ ἀπό τά Πανάγια Προσκυνήματα τῶν Ἁγίων Τόπων. Ὅλοι τους ἦταν πολύ ἐγκάρδιοι μαζί μας, φιλόξενοι, μέ ἀγάπη, σεβασμό καί χαρωπά πρόσωπα ...

(συνεχίζεται)

Ἀρχιμανδρίτης Ἰγνάτιος

Ἡγούμενος Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ποιμένων, Βηθλεέμ

ngg_shortcode_0_placeholder